

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **T. Z.**, zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, adresa pro doručování T. G. Masaryka 11, Přerov, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2019, č. j. MV-66418-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2019, 25 A 119/2019 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Přípisem ze dne 22. 11. 2013 oznámilo Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Konkrétně se dopustil trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy

podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (v období let 2007 a 2008 a následně v roce 2010 obchodoval sám nebo prostřednictvím svého syna s heroinem). Za uvedené trestné činy byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 37 T 6/2011 ze dne 19. 4. 2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 2 To 80/2013 ze dne 27. 8. 2013 k trestu odnětí svobody v délce trvání deseti roků.

[2] Správní orgán I. stupně nejprve rozhodnutím ze dne 28. 6. 20016, č. j. OAM-2581-36/ZR-2013, rozhodl o zrušení trvalého pobytu žalobce. Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) však rozhodnutí, kterým žalovaná toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Následně žalovaná zrušila rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátila k novému projednání. Zavázala jej, aby náležitě a v potřebném rozsahu zjistil všechny aktuální okolnosti významné pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zejména ve vztahu ke zdravotnímu stavu jeho manželky. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 9. 3. 2019, č. j. OAM-2581-69/ZR-2013, opětovně rozhodl o zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; shledal přitom, že rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to i s ohledem na zdravotní stav jeho manželky. Následně žalovaná napadeným rozhodnutím toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalované brojil žalobce u krajského soudu, který žalobu zamítl. K namítané nedostatečné specifikaci rušeného povolení k trvalému pobytu ve výroku rozhodnutí (což dle žalobce představuje vadu spočívající v neurčitosti a nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí), soud poukázal na to, že se k této problematice vyjádřil již ve svém předchozím zrušujícím rozsudku v projednávané věci (č. j. 22 A 163/2016 - 81). V něm uvedl, že se jedná pouze o administrativní pochybení, které nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je-li rozhodnutí jako celek logické, pak zřejmé administrativní pochybení jej nečiní nesrozumitelným a rozhodnutí může být soudem věcně přezkoumáno. Dodal, že z žalobcových podání vyplývá, že si je přesně vědom, které povolení k trvalému pobytu je rušeno; nadto z povahy věci může cizinec disponovat jen jedním povolením k trvalému pobytu.

[4] Krajský soud považoval za nedůvodnou i námitku procesní vady, spočívající v neuvedení data vypravení na stejnopisu napadeného rozhodnutí. Také to lze podle soudu považovat pouze za administrativní pochybení, které nemá vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci bylo napadené rozhodnutí prokazatelně doručeno a brání se proti němu podanou žalobou, je tedy s jeho obsahem podrobně seznámen.

[5] Žalobci krajský soud nepřisvědčil ani v námitce, že žalovaná chybně vyhodnotila zdravotní stav jeho manželky a zásah do jeho rodinného života navzdory důsledkům onemocnění manželky posoudila jako přiměřený. Správní orgány se zdravotním stavem žalobcovy manželky tentokrát již zabývaly. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že manželka není na péči žalobce závislá už jen z toho důvodu, že žalobce je v

dlouhodobém výkonu trestu odnětí svobody. Je léčena medikamentózně a ambulantně a má vlastní povolení k trvalému pobytu, o které v důsledku napadeného rozhodnutí, která se týká výlučně žalobce, nepříjde. Nepříjde ani o veřejnou zdravotní péči. Byť žalobce lékařské zprávy předložil po stanovené lhůtě, správní orgány k nim přihlédly. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobcova manželka je sice od roku 2014 v péči Psychiatrické nemocnice v Opavě a má závažné zdravotní obtíže, zásah rozhodnutí do žalobcova rodinného života je přesto přiměřený, neboť žalobce se s ohledem na výkon trestu odnětí svobody nyní nemůže s manželkou stýkat ani o ni pečovat, a po propuštění z výkonu trestu – navzdory vydanému rozhodnutí – dojde vlastně naopak ke zlepšení rodinné situace. Žalobci totiž není zakázán pobyt na území, i bez povolení k trvalému pobytu se na území může stýkat s manželkou a zletilými syny, a to častěji, než je tomu v době výkonu trestu. Krajský soud se obecně ztotožnil s posouzením přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce, které provedly správní orgány.

[6] Podle názoru krajského soudu nyní správní orgány zjistily skutkový stav ohledně zdravotního stavu žalobcovy manželky dostatečně. Co se týče neprovedení výsledku manželky, krajský soud jej v souladu s názorem žalované označil za nadbytečný, neboť zdravotní stav manželky žalobce byl doložen lékařskými zprávami, které předložil sám žalobce, a jejich obsahovou správnost nijak nerozporoval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Dle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud totiž bez bližšího odůvodnění vyhodnotil chybějící identifikaci rozhodnutí, na jehož základě byl stěžovateli povolen nyní rušený trvalý pobyt, jako dostatečnou. Základním požadavkem na výrok rozhodnutí zrušujícího trvalý pobyt je určení toho, jaké konkrétní rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu se zrušuje, resp. pozbývá platnosti. Z výroku ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí však není patrné, jaké povolení k trvalému pobytu je vlastně ve správním řízení rušeno - povolení k trvalému pobytu zde není identifikováno ani číslem jednacím, spisovou značkou, ani datem jeho vydání či označením orgánu, který povolení vydal. Rozhodnutí tedy obsahuje vadu a je neurčité. Předpokladem vykonatelnosti každého správního aktu je přitom jeho dostatečná určitost. Stěžovatel se proto neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, dle kterého se jedná pouze o administrativní pochybení; neurčitý právní výrok pokládá za nevykonatelný.

[9] Bod 16 napadeného rozsudku je nesrozumitelný a zmatečný, neboť v první větě soud popírá, že došlo k absenci uvedení data vypravení správního rozhodnutí, ve druhé větě již toto pochybení explicitně připouští, avšak považuje ho za pouhou administrativní chybu.

[10] Stěžovatel dále napadený rozsudek shledává nezákonným pro nesprávné posouzení právní otázky, zda je chybné datum vypravení na napadeném rozhodnutí žalované administrativní chybou, jak tvrdí krajský soud, či závažnou procesní vadou, jak jej označuje stěžovatel [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Napadené rozhodnutí žalované v rozporu s § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) neobsahuje uvedení data vypravení, a tudíž nesplňuje ani elementární formální náležitosti správního rozhodnutí.

[11] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný i pro nedostatek důvodů [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud se totiž bez další skutkové či právní argumentace ztotožnil s nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu stran hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že skutkový stav ohledně zdravotního stavu manželky tentokrát správní orgány zjistily dostatečně. Manželka stěžovatele je od července 2011 v psychiatrické péči lékařů, neboť trpí smíšenou úzkostně depresivní poruchou a organickou depresivní poruchou, je léčena medikací (užívá antidepresiva, anxiolytika, antipsychotika). Z lékařské zprávy MUDr. P. D. ze dne 28. 8. 2013 vyplývá, že není schopna cestovat na delší vzdálenosti. Případné cestování za manželem by v případě jeho vycestování do Kosova tak bylo zcela vyloučeno. Z lékařské zprávy MUDr. I. D. ze dne 30. 5. 2016 se pak podává, že zrušení trvalého pobytu jejího manžela a případně její vycestování z ČR by pro ni mohlo mít až fatální následky. Správní orgány pochybily, když stěžovatele nevyzvaly k doložení tvrzeného špatného zdravotního stavu jeho manželky a bez doplnění důkazů v tomto směru rozhodly tak, že zásah do rodinného života stěžovatele je přiměřený. Stěžovatelova manželka bude přitom do budoucna bezpochyby potřebovat jeho péči. Správní orgány pochybily, když odmítly provést důkaz svědeckou výpovědí (výslechem) manželky a dalších rodinných příslušníků za účelem zjištění informací, které by napomohly k objektivnějšímu posouzení zásahu do osobního a rodinného života.

[12] Takový postup byl také v rozporu se zásadou materiální pravdy, vyjádřené v § 3 s. ř., i s ustálenou judikaturou správních soudů. Z nejnovější judikatury totiž vyplývá požadavek na řádné zjištění skutkového stavu za pomoci výsledku osoby, jejíž povolení k trvalému pobytu se ruší, a rovněž jejích rodinných příslušníků (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 8. 2018, č. j. 30 A 191/2017 – 58).

[13] Pokud by správní orgány a posléze krajský soud postupovaly v souladu s výše uvedeným požadavkem náležitého zjištění skutkového stavu, musely by se nutně vypořádat s manželčíným špatným zdravotním stavem, se skutečností, že stěžovatel má v ČR majetek a zázemí, kdežto v Kosovu, odkud celá rodina odešla před více než dvaceti lety, nemají zázemí žádné, s délkou pobytu celé rodiny v ČR i věkem dětí stěžovatele, které za svůj jazyk považují češtinu, nikoliv albánštinu či srbštinu.

[14] Krajský soud navíc nerespektoval požadavek judikatury správních soudů na to, aby správní orgány přihlížely k době, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, a k chování cizince v průběhu této doby.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornila na skutečnost, že stěžovatel uplatňuje obdobné námitky jako v žalobě; proto zcela odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pokud by totiž rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další námitky stěžovatele; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[18] Stěžovatel nejprve označuje napadený rozsudek za nesrozumitelný a zmatečný [a tedy nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a to v bodě 16, který zní: *„Krajský soud nemůže dát žalobci za pravdu ani ohledně námitky, že v napadeném rozhodnutí není uvedena doba jeho vypravení. I toto pochybení žalovaného lze považovat pouze za pochybení administrativní, nemající vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí.“* Citované věty si sice skutečně protiřečí, nicméně z jejich kontextu je zřejmé, že krajský soud reaguje na žalobní námitku o existenci formální vady rozhodnutí v podobě chybějícího data vypravení, pročez žalobci nedává za pravdu; první věta je přitom skutečně chybně formulována. Krajský soud však v druhé větě výslovně uznává, že se jedná o administrativní pochybení, které však nemá vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí. Bod 16 odůvodnění rozsudku tedy dostatečně reaguje na stěžovatelovu námitku obsaženou v žalobě a je z něj seznatelný právní názor krajského soudu.

[19] Kasační soud nesouhlasí ani se stěžovatelovou námitkou, že krajský soud se bez další skutkové či právní argumentace ztotožnil s nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Krajský soud se se všemi žalobními námitkami směřujícími do posouzení přiměřenosti dopadů vypořádal. Ani v této části není napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[20] Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu chybějící identifikace správního rozhodnutí o vydání povolení k trvalému pobytu, které má být rozhodnutím správního orgánu I. stupně zrušeno. Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že stěžovatel spíše vyjadřuje nesouhlas s posouzením právní otázky krajským soudem [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] – stěžovatel se na rozdíl od krajského soudu nedomnívá, že se jedná pouze o administrativní pochybení,

nýbrž o obsahovou vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, která zakládá jeho neurčitost a tedy nevykonatelnost.

[21] Podle § 68 odst. 1 s. ř. *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků*. Podle § 68 odst. 2 věty první s. ř. *se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1*.

[22] Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, rekapituloval, že ve výrokové části je „*označen orgán, který jako věcně příslušný ve věci rozhodl; poté jsou v ní označeni účastníci řízení podle § 27 odst. 1 s. ř., kterým správní rozhodnutí zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti nebo o nichž se prohlašuje, že práva nebo povinnosti mají nebo nemají, a jejich zástupců; poté je v ní uvedena vlastní právní otázka, která je předmětem řízení (...); dále jsou uvedena příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí a samozřejmě samotný výrok rozhodnutí*.“

[23] Obsah výrokové části musí být přitom dostatečně určitý, zejména pokud jde o řešení otázky, která je předmětem správního řízení; a musí z něj být zřejmé právní účinky, které má správní rozhodnutí vyvolat (Vedral, J. a kol. *Správní řád: Komentář*, II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Bova Polygon 2012, s. 611).

[24] V projednávaném případě musí výroková část rozhodnutí určitě, jednoznačně a srozumitelně specifikovat, jaké oprávnění je jím odnímáno. Cizinec může být držitelem vždy pouze jednoho právě platného povolení k trvalému pobytu. Proto postačuje, pokud výroková část ve vztahu k řešení právní otázky, která je předmětem řízení, jímž je zrušení povolení k trvalému pobytu, stanoví, že se „*ruší platnost povolení k trvalému pobytu*“, jak tomu bylo v projednávaném případě. Již z takového obsahu výrokové části je určité, jednoznačné a srozumitelné, jaké oprávnění je cizinci odnímáno. Rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se navíc ruší platné pobytové oprávnění, nikoli rozhodnutí, kterým mu jej správní orgán I. stupně původně udělil.

[25] Ze stěžovatelova jednání je nadto zřejmé, že si je vědom, „*jaký*“ trvalý pobyt je rušen, neboť proti rozhodnutí brojí specifickými argumenty vztahujícími se k danému oprávnění. Nadto stěžovatelovo tvrzení, že datum vydání rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně udělil povolení k trvalému pobytu, není obsaženo ani v odůvodnění rozhodnutí, není pravdivé, neboť v odůvodnění správní orgán uvádí, že povolení k trvalému pobytu stěžovateli udělil dne 25. 10. 1999.

[26] Jak upozornila žalovaná, vymezení řešené otázky odpovídá správní praxi správního orgánu I. stupně, což je kasačnímu soudu známo i z jeho činnosti. Kasační soud na rozdíl od krajského soudu konstatuje, že v daném případě se nejednalo o administrativní pochybení; naopak takovou správní praxi správního orgánu I. stupně nepovažuje za vadnou či nezákonnou, neboť je v souladu s požadavkem určitého, jednoznačného a srozumitelného vymezení řešení právní otázky, která je předmětem

řízení, ve výrokové části rozhodnutí, kterým je rušena platnost povolení k trvalému pobytu.

[27] Kasační soud se dále zabýval namítaným nesprávným právním posouzením chybějícího data vypravení jako pouhé administrativní chyby, která nezakládá nepřezkoumatelnost ani nezákonnost rozhodnutí žalované. Dle stěžovatele se naopak jedná o základní formální náležitost správního rozhodnutí, která vyplývá z § 71 odst. 2 písm. a) s. ř.

[28] Podle § 71 odst. 2 písm. a) s. ř. *se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*.

[29] Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaná doručila napadené rozhodnutí zástupci stěžovatele prostřednictvím veřejné datové sítě. Pokud správní orgán doručuje stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, rozumí se vydáním rozhodnutí podle § 71 odst. 2 písm. a) s. ř. provedení tzv. jiného úkonu směřujícího k doručení, tzn. odeslání elektronické verze rozhodnutí prostřednictvím datové schránky. Skutečnost, že došlo k předání rozhodnutí k doručení, se vyznačí slovy „Vypraveno dne“ i na jeho elektronické verzi.

[30] Zásadní je předání stejnopisu k doručení, vyznačení uvedených slov skutečnost pouze doprovází (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 8 As 255/2017 - 49). Absence této náležitosti je však nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné rozhodnutí zrušit, však většinou nezakládá. Důvod pro zrušení rozhodnutí by nastal například za situace, pokud by tato vada vyvolávala pochybnost nad dodržením lhůt pro vydání rozhodnutí žalovanou, popřípadě nad její nečinností (srov. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48, a ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82), či pokud by tím byla dotčena soudní ochrana proti rozhodnutí nebo byla zkrácena lhůta k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 8 As 255/2017 - 49).

[31] Napadené rozhodnutí je v záhlaví datováno dnem 27. 5. 2019, ve stejný den byla podána datová zpráva a dodána do datové schránky zástupce stěžovatele; následující den došlo přihlášením se do datové schránky k doručení rozhodnutí a k nabytí jeho právní moci. Ačkoli rozhodnutí žalované skutečně neobsahuje údaj o tom, kdy bylo vypraveno, je zřejmé, že tomu bylo právě dne 27. 5. 2019. Nemohlo být tedy pochyb o tom, že rozhodnutí bylo vydáno právě dne 27. 5. 2019 a z chybějícího data vypravení tak neplynuly žádné negativní právní důsledky. Soudní ochrana proti rozhodnutí nebyla dotčena, rovněž stěžovateli nebyla zkrácena lhůta k podání žaloby. Nejvyšší správní soud tedy sice souhlasí se stěžovatelem, že chybějící vyznačení dne, kdy žalovaná rozhodnutí vypravila, je vadou písemného vyhotovení; shodně s krajským soudem však konstatuje, že tato vada nezakládá důvod pro zrušení rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti.

[32] Další stěžovatelovy námitky pak směřují do posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele (nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a nesprávné hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[33] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném do 17. 12. 2015 (tj. použitelném na projednávanou věc), platí, že *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[34] Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[35] Shodně s krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud zjištěný skutkový stav stran zdravotního stavu manželky za dostatečný. Lékařské zprávy ze dne 28. 8. 2013 a ze dne 30. 5. 2016, na které stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, stěžovatel během správního řízení nedoložil, jak kasační soud ověřil ze správního spisu. Správní orgány vycházely z obsahu lékařských zpráv vydaných Psychiatrickou nemocnicí v Opavě, které stěžovatel doložil, a skutečnosti v nich obsažené nezpochybnil. Upozornily však na délku vazby a výkonu trestu odnětí svobody, která fakticky znemožňovala, aby se stěžovatel od roku 2011, kdy byl zadržen, do současnosti (s plánovaným propuštěním z výkonu trestu odnětí svobody v únoru 2021) o manželku staral. Jak kasační soud zjistil ze správního spisu, společné rodinné soužití takto nenarušil poprvé, neboť trest odnětí svobody vykonával již mezi lety 2003 až 2005. Manželka je schopna běžného života i bez přítomnosti manžela, je navyklá na jejich letité odloučení, nevyžaduje péči třetí osoby. Její pobytové oprávnění není vázáno na pobyt stěžovatele, zůstane nadále držitelkou povolení k trvalému pobytu. Tyto závěry by výslech stěžovatelovy manželky nemohl zvrátit, a proto jej správní orgány správně považovaly za nadbytečný.

[36] Správní orgán I. stupně zohlednil i délku pobytu stěžovatele na území. Konkrétně uvedl, že během výkonu trestu odnětí svobody si stěžovatel nevytvářel vazby k zemi pobytu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců; uznal, že na území ČR nepobývá zcela krátce, avšak část z celkové délky pobytu zohlednit nelze, neboť ji strávil ve výkonu trestu. Pokud stěžovatel uvádí, že zásah do jeho rodinného života by byl nepřiměřený i s ohledem na integraci jeho dětí, kasační soud podotýká, že oba jeho synové jsou již zletilí a nezávislí na jeho péči (ročník narození 1987 a 1994). Starší z jeho synů, V., byl v rámci stejného trestního řízení jako stěžovatel odsouzen

k osmiletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, neboť se společně se stěžovatelem zapojil do obchodování s heroinem, a již v době odsouzení měl v rejstříku trestů šest záznamů. Z těchto důvodů mu již byla platnost povolení k trvalému pobytu rovněž zrušena.

[37] Ostatně jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 - 34, již samotný výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody (obzvláště v délce trvání 10 let, jako je tomu v projednávaném případě), je nutné hodnotit jako mnohem intenzivnější narušení rodinného a soukromého života stěžovatele než zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.

[38] Kasační soud uzavírá, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav nutný pro zohlednění všech relevantních kritérií obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců a všechna relevantní kritéria řádně zohlednily, avšak při porovnání zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života s negativními důsledky jeho činů dospěly k závěru, že rozhodnutí je z hlediska zásahů do jeho soukromého a rodinného života přiměřené. Kasační soud se s jejich hodnocením ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalované, která byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, pak soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2020

JUDr. Lenka Kaniová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Dolníčková